

An illustration of a woman with long, flowing red hair sitting on the deck of a brown sailboat. The boat has a large, light-colored sail and a red lifebuoy. The background is a teal sea with stylized waves and a light blue sky. The woman is wearing a dark blue long-sleeved shirt. The overall style is flat and modern.

Trish
Doller

Plán plavby

NĚKDY SE MUSÍTE NEJPRVE ZTRATIT,
ABYSTE NAŠLI TO, CO HLEDÁTE

Plán plavby

Float Plan

Text Copyright © 2021 by Trish Doller

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jaroslava Kočová, 2022

Cover © Adéla Korbělářová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2574-8 (pdf)

Trish Doller

Plán plavby

Obsah

deset měsíců a šest dní (1)	13
na mělčině (2)	21
opilý kaleidoskop (3)	28
otazník (4)	38
sakra nefér (5)	47
z rovnováhy (6)	54
facka (7)	60
ohýnek (8)	68
v barvách (9)	76
duchové (10)	84
zpověď (11)	92
víc, než si myslíš (12)	98
vesmír, co nenaslouchá (13)	103
mít, kde přistát (14)	110
nová Anna (15)	118
chci ji (16)	125
dá se do deště (17)	134
unášeni vlnami (18)	141
jediný, co mám, je teď (19)	148
po hlavě do života (20)	156
patchworkový dům (21)	166
všechno je v klidu, všechno je nadějný (22)	172

skromná nadílka (23)	180
nahlas a vzdorně (24)	187
dnešek jsou otevřené dveře (25)	195
skutečný svět (26)	204
skutečná náklonnost (27)	211
malá puklinka (28)	221
pirátský královny (29)	226
ztroskotat v ráji (30)	237
milion třpytivých střípků (31)	244
omilostněná (32)	251

*Na památku milované paní Jean.
Už teď mi chybíte.*

*Veźměte, prosím, na vědomí,
že román obsahuje pasáže
o sebepoškozování a sebevraždě.*

*Lékem na všechno je slaná voda –
pot, slzy nebo moře.*

ISAK DINESEN (KAREN BLIXEN)

Anno,

když víš, že je tvůj život téměř u konce, když se definitivně rozhodneš, dostaví se příval jakéhosi závratného štěstí. Možná za to může adrenalin. Možná úleva. Ale kdybych se vždycky cítil takhle, zlézal bych velehory nebo běhal maratony. Teď mi to stačí akorát k tomu dohlédnout do konce.

Ten první večer tehdy v baru jsem si tě neměl všímat. Kdybych to udělal, nečetla bys tenhle dopis. Venčila bys psa nebo by ses se svým klukem dívala na telku. Nezasloužíš si to, že jsem tě zatáhl do těchhle sraček, a už vůbec ne tu bolest, kterou ti už brzy způsobím. Není to tvoje vina. Dva roky jsi pro mě byla jediným důvodem k životu. Kéž by mi to vydrželo věčně.

Jsi silná a statečná a jednoho dne se z toho dostaneš. Zamiluješ se a já ho už dneska nenávidím za to, že je lepší než já. Jednou budeš zase šťastná.

Miluju tě, Anno. Promiň.

Ben

deset měsíců a šest dní (1)

Svůj život nechávám za sebou přesně na Den díkůvzdání.

Lidi na poslední chvíli berou útokem regály s instantními nádivkami a dýňovými koláči v prášku, zatímco já nakládám do vozíku všechno, co bych mohla potřebovat. (Fazole. Zeleninu v konzervě. Rýži.) Pohybují se samoobsluhou jako maniak, co se připravuje na konec světa. (Pár krabic mlíka. Limetky. Náhradní baterka.) Postupuju rychle, abych neztratila odvahu. (Jablka. Toaletní papír. Červený víno.) Snažím se nemyslet na to, co bude, až odjedu. (Zelí. Hrací karty. Balená voda.) Ani na to, co všechno opouštím.

Když cpu tašky s nákupem na zadní sedadlo svého už tak dost přečpaného subaru, zavolá máma. Neřekla jsem jí, že nepřijdu na sváteční večeři, a naprosto nečeká, že plánuju odjet z města. Ne po tom, co jsem skoro rok nevycházela z domu. Bude se mě vyptávat a já nevím, co jí mám odpovědět, takže to nechám spadnout do hlasové schránky.

Když dojedu do přístavu, plachetnice je přesně, kde má být, její ladný trup se leskne čerstvým modrým nátěrem s dosud prázdným štítkem pro jméno. Je krásná, vyhlášený model od Alberga. Na chvilku získám dojem, že z kajuty vykoukne Ben.

Čekám ten jeho bezbranný úsměv a slyším, jak mi s nadšením vykládá, že dneska je ten velký den. Jenže na dveřích je visací zámek a paluba je posraná od ptáků – další oblast mého života, kterou jsem zanedbávala.

Před deseti měsíci a šesti dny Ben spolykal lahvičku antidepresiv a zapil to lahví levný tequily, která byla zastrčená pod dřezem. A já nevím proč. Když jsem přišla domů z práce, byl už mrtvý. Našla jsem ho na podlaze v kuchyni. Ve vzkazu na rozloučenou napsal, že jsem byla jeho důvod k životu. A to mu jako nestačilo?

Zhluboka se nadechnu, až na dno plicních sklípků. Pomalu vydechuju. Vylezu na palubu a odemknu zámek.

V kajutě je vedro a zatuchlo a páchne to tam voskem na dřevo, novým čalouněním a malinko i naftou. Od Benovy smrti jsem na lodi nebyla. Ve všech koutech se zabydleli pavouci, na všem se usadila vrstva prachu, ale jinak se mi při pohledu na ty změny zatajil dech. Schůdky do kajuty jsou nově nalakované a naleštěné. Původní hnědý kostkovaný potahy nahradilo červený plátno s peruánským proužkovým vzorem. A na stěně naproti vstupu visí pěkná zarámovaná grafika s nápisem

JÁ + TY = VELKÁ LÁSKA

„K čemu všechny ty přípravy na plavbu, kterou jsi nikdy nechtěl podniknout?“ zeptám se nahlas, ale je to jen další otázka, na kterou neznám odpověď. Rukávem trička si otřu oči. Jedna z věcí, na který jsem přišla, je, že sebevražda vám nezlomí srdce jenom jednou.

Zbytek dopoledne strávím uklízením lodi, nošením věcí z auta a jejich ukládáním do skříněk na lodi. Všechno mi připomíná Bena: pánvička ve spodní polici kredence, prošlý plato

plechovkovýho Heinekena v lodní spížce, plesnivá záchranná vesta zapomenutá v ledničce. Komplet to vyhodím do koše. Jenže i přesto, že ze zábradlí visí můj zelenec v květináči a na policích jsou moje knížky, je to Benova loď. On ji vybral. On ji zrenovoval. On naplánoval plavbu. On stanovil datum vyplutí. Já do toho zasáhla asi jako ta dočasná vrstva prachu.

Poslední věc v kufru auta je krabice od bot s fotkami z Benova polaroidu, sušeným květem ibišku, co mi přinesl na první rande, několika hodně lechtivými milostnými dopisy a jeho vzkazem na rozloučenou. Namátkou vytáhnu jednu fotku – já s Benem u majáku v zátocě Hillsboro asi týden před jeho smrtí – a šoupnu krabici do spodního šuplíku navigačního pultu. Fotku přilepím lepicí páskou nad dvojpostel v příďovém výklenku, přesně nad můj polštář.

A je čas zvednout kotvy.

Mým jediným plánem bylo strávit celý den v posteli – jediný plán od Benovy smrti –, jenže mi ho překazilo zazvonění budíku. Vlastně to bylo upozornění na záznam v kalendáři:

DNES JE TEN VELKÝ DEN, ANNO!

DNES SPOLU VYPLOUVÁME!

To Ben mi vložil tu událost do kalendáře – téměř před třemi roky, kdy mi ukázal loď a zeptal se, jestli s ním popluju kolem světa. Úplně jsem na to zapoměla. Brečela jsem, že mi div neopadaly řasy z očních víček, protože žádné *spolu* už není a já dávno nevím, kdo jsem bez Bena. Nakonec jsem ale vstala z postele a začala balit.

Bez něj jsem se nikdy nikam neplavila. Stejně tak jsem nikdy nezmákla správnou loďařskou hantýrku – *je to lodní lano, Anno,*

ne provaz. Tudíž budu ráda, když dopluju k ústí řeky do moře. Mnohem míň se ovšem bojím toho, co mě potká ve vodách Karibiku, než toho, co by se ze mě mohlo stát, kdybych zůstala tady.

Když odvazuju loď od přístavního mola, zavolá mi šéf. Je jasný, že chce vědět, jestli přijdu dneska do práce. Nezvednu to. Za den dva mu to stejně dojde.

Zavolám navigační věž zvedacího mostu na Andrews Avenue, aby mě nechali proplout, a pomalu vymanévruju z přístavu. Motor tiše pochrochtává, spokojený, že po tolika měsících zase běží. Proud mě unáší po řece a provede mě středem zvedacího mostu. Za mostem potkám velkou rybářskou loď. Z její zadní paluby na mě zamává chlapík v rybářský modrozelený košili. Je jen o pár let starší než já, fešák ošlehaný větrem a drsným životem. Taky mu zamávám.

Míjím vysoký činžáky, elegantní bílý obří jachty a spleť říčních kanálů lemovaných domy tak velikými, že by každý z nich spolknul dům mojí matky jako malinu. Máma nikdy nesnila o palácích, jenže třípokojevý rodinný domek je pro čtyři lidi přece jen trochu těsný. Máma říká, že jí ke štěstí stačí mít všechny svoje holky pod jednou střechou, ale já o stěhování se zpátky nikdy neuvažovala. Měla jsem svůj život strávit po boku Bena.

Když dopluju ke zvedacímu mostu na Třetí Avenue, obsluha mi oznámí, že musím počkat, protože právě pustili velkou rybářskou loď. Při podobným čekání ovládal loď vždycky Ben, tak se ustrašeně uchýlím k opisování co nejmenších kruhů, abych nenarazila do jiný čekající lodi. Nakonec před mostem zastaví auta a most se začne zvedat.

V přístavu Port Everglades lemuují mola výletní lodě s palubami tak přečpanými, že připomínaj nazdobený svatební dorty. Do

všech možných světových přístavů vyplouvaj přes Atlantik nákladní lodě. Jak tak mezi nima kličkují, připadám si malá a bezvýznamná a mám chuť to otočit a pokračovat na jih bezpečnější cestou plavebním kanálem Intracoastal Waterway, nevyrážet na otevřený moře. Jenže podle Benova itineráře si to mám namířit do zálivu Biscayne Bay a odtamtud dál na Bimini. Takže tak. Připravit, pozor, teď.

Měla jsem snahu odhadnout, co všechno bude potřeba mít cestou po ruce. Zatímco si mažu novou vrstvu opalovacího krému, zběžně prolitnu zásoby. Voda. Pamlsky. Benův roztržený kovbojský slamák. Ten si rovnou nasadím na hlavu, aby mi nesvítilo sluníčko do očí. Plechovky s kolou. Příruční krátkovlnná vysílačka. Žlutá taška první i poslední záchrany na moři. Zabrala skoro celou skříňku v podpalubí, takže se mi tam málem nevešla plovací vesta a bezpečnostní postroj. Mobil.

Už brzy se ocitnu mimo signál, takže nakonec přece jen zavolám mámč. „Chtěla jsem ti říct, že jsem na Benově lodi a vyplouvám na čas na moře.“

„Vyplouváš na moře?“ Tiše si odfrkne. „Anno, holčičko, o čem to proboha mluvíš? Je Děkuvzdání. Krocán už je v troubě.“

„Dneska jsme s Benem měli vyplout na cestu kolem světa,“ vysvětluju. „Já – já už nemůžu dál zůstat ve Fort Lauderdale. Moc to bolí.“

Tak dlouho mlčí, že mám pocit, že se přerušilo spojení.

„Mami?“

„*Das ist* šílený, Anno. Šílený.“ Máma přišla do Států dávno před tím, než jsme se s Rachel narodily, ale občas jí uklouznou německý slovíčka, zvláště když je rozčilená. „Neměla by ses vydávat na moře v lodi, kterou ani neumíš pořádně řídit. Měla bys přijet domů *und* hledat pomoc.“

Není to prvně, co spolu mluvíme o tom, že bych měla vyhledat odbornou pomoc, jenže já nepotřebuju terapeuta, aby mi říkal, že jen já rozhoduju o tom, jak dlouho budu smutnit, a že nemůžu řešit, jestli lidi kolem sebe znervózňuju. Nejsem připravená začít nový život. Nehodlám si hledat novou spřízněnou duši. A už mě do prdele vážně nebaví spát v pokojíčku se svojí ségrou a dvouletým capartem.

„Ozvu se, až dopluju na Bahamy.“ Velká, jasně modrá nákladní loď za mnou, vrchovatě naložená kontejnery, nebezpečně zkracuje vzdálenost mezi námi. „Musím končit, mami, ale jsem v pořádku. Fakt. Zavolám ti z Bimini. *Ich liebe Dich.*“

Hodím telefon do kapsy kratošů a okamžitě cítím, jak se rozvibruje příchozím hovorem. Jenže mezitím už křečovitě objímám zábradlí blízkého vlnolamu. Máma nejspíš volá, aby mě přivedla k rozumu. Je mi jasný, že telefon bude vibrovat, dokud nevypadne signál. Nemůžu to ale řešit, ne když se na mě řítí to obrovský plavidlo.

Nákladní loď propluje s rachotem kolem, racci zavíská a vrhne se po rybách do zpěněných vln v brázdě za ní. Míjej mě sportovní rybáři. Další plachetnice. Panorama z mrakodrapů Fort Lauderdale zmizí za obzorem a přede mnou se rozprostře safírový Atlantik. Moře je ospalý a vzduch plyne lehce.

Dokonalý den na útěk z domova.

Půl míle od pobřeží zvednu plachty vstříc větru a přeřadím na neutrální. Hlavní plachta jde nahoru celkem snadno, pleská si vesele ve větru, jenže si nejsem jistá, jestli jsem ji vytáhla až úplně nahoru. Ani s rozvinutou kosátkou na přídi a všema plachtama napnutými nevím, jestli jsem všechno provedla správně. Loď se nicméně pohybuje správným směrem. Neřítí se do srážky. Nic se nerozbilo. Vypnu tedy motor a s pocitem vítězství se opřu

v navigačním křesle a vyplouvám na šestihodinovou plavbu směr Miami.

Ty vody pro mě nejsou úplně neznámý. S Benem jsme už jednou do Miami pluli a kotvili jsme přes noc u jednoho starýho závodiště lodí. Jindy jsme zas strávili víkend v národním parku Biscayne. Plavbou na Bahamy jsme si chtěli vyzkoušet, jestli spolu vydržíme delší dobu na jedenáctimetrový lodi. Připadala mi velká, dokud jsem poprvé nevstoupila na palubu a nepochopila, že jde vlastně o takovou plovoucí chajdu. Zvládli bychom s Benem ponorku? Vydržel by to náš vztah? To se nikdy nedozvím a tíží mě to u srdce jako kámen, způsobuje mi to tupou bolest. Ve chvílích, jako je tahle – kdy si říkám, jak by asi vypadala naše budoucnost –, to bodne jako nůž.

Hladinu vedle lodi rozrazí skákavý delfín a vytrhne mě ze zamyšlení. Musím se usmát a pak si vzpomenu, jak jsme se s Benem kvůli delfínům pohádali. Prohlásil je za sexuální násilníky a vrahy. „Nenech se zmást jejich úsměvem a veselým švitořením. Jsou to pěkný svině.“

„Pro zvířata neplatí žádný morální kodex jako pro lidi,“ namítla jsem tehdy. „Takže bys udělal líp, kdybys nadával na skutečný znásilňování než na to, že delfíni dělají to, co dělají. To lidi jsou pěkný svině.“

Dlouhou chvíli na mě jenom zíral a pak nahodil ten svůj úsměv, ze kterého se mi vždycky podlamovaly kolena. „Panebože, Anno, mám to ale z prdele kliku, že tě mám!“

K prvnímu delfínovi se připojí druhý a společně skáčou cik-cak před lodí, honí se rychlostí pěti uzlů. Vyskočí z vody, mrknou jeden na druhýho a najednou mi připadá, jako by je za mnou poslal Ben. To je samo sebou nesmysl, ale stejně se na ně dívám, dokud neodplují kdovíkam, do svého delfíniho království.

„Měl jsi zůstat se mnou,“ sklouzne mi ze rtů po větru. „Proč jsi odešel někam, kam za tebou nemůžu?“

Těžko říct, jestli se bavím s delfíny nebo s Benem. Tak či tak, odpovědi se nedočkám.

Když s vrčením motoru vplouvám do maríny v Miami Beach, západ slunce přechází v noc. Podle Benova itineráře jsme tuhle noc měli přechkat v přístavu No Name Harbor, jenže jsem ještě nikdy sama nekotvila, natož v noci. Tak místo toho loď na noc přiváží u dočasnýho mola, kde naštěstí není nikdo, kdo by viděl moje ostudný manévry a ještě horší vázání uzlů.

Hodím na sebe Benovo staré tílko a zalezu si do postele, okýnko v přídí dokořán. Snažím se skrz světelný smog Miami dohlédnout na hvězdy a myslím přitom na to, kdy jsme s Benem naposled spali na lodi. Šlo o jedno z našich posledních milování. Sex sice není to, po čem by se mi nejvíc stýskalo, ale i ten mi chybí. Před Benem jsem vůbec netušila, jakou trýzeň může představovat osamění – na kolika různých místech na těle může fyzicky bolet.

Tak si představuju, že leží vedle mě. Teplý ruce na mojí holý kůži. Rty na mých. Jenže čím víc se ho v duchu snažím přitáhnout, tím víc se mi vzdaluje.

na mělčině (2)

Ráno mě slunce pohladí přes víčka a já se probudím s vědomím, že jsem zaspala.

„Do prdele.“ Vyhrabu se z postele, skočím na podlahu a hodím na sebe kraťasy z ustřižených džín. Plán byl opustit Miami ještě dlouho předtím, než vyjde slunce, abych na Bimini připlula za světla. „Do prdele. Do prdele. *Do prdele.*“

Rychle si vyčistím zuby a spletu vlasy do copu, pak dojdu do kanceláře zdejší maríny, kde zaplatím nekřesťanské peníze za to, že jsem se na dlouhou dobu naposled mohla v klidu vyspat. V lehkém stresu ze skluzu spěchám zpátky na loď, odvážu ji, a když vyplouvám z přístaviště, málem se srazím s dvacetimetrovou výletní lodí.

„Máte velký štěstí, že jste nás nenabourala,“ houkne chlápek ze zadní paluby. Oči mu zakrývají sluneční brýle, ale našťvaně se šklebí.

„Já vím,“ tváře mi polévá stud, „to mi věřte.“

Se zapnutým motorem propluju kanálem Government Cut, kolem velkých výletních parníků a trajektů, a pak na širý moře. Tam napnu plachty a nastavím kurz směr další zastávka v Benově itineráři.

Plavit se na motorový jachtě, už bych na Bimini dávno byla. Ležela bych na pláži, šmejdila po obchodech nebo popíjela ovocný koktejly v pobřežním baru. Přetnula bych Golfský proud a za pár hodin dorazila na místo. Takhle je ovšem z plavby na Bimini celodenní výlet.

S Benem jsme se v řízení lodi střídali, bez něj nemám odvahy opustit kormidlo. Nemůžu se na chvíli schovat v podpalubí před sluníčkem a málem si ani dojít na záchod. Nemůžu si přečíst knížku. Navíc námořní cesta z Floridy na Bahamy je pěkně rušná, samý tankery a nákladní kontejnerový lodě směřující do přístavů na severu Spojených států a v Evropě a taky na jih do Panamského průplavu.

Vítr vane příliš slabě. Plachetnice to vytáhne maximálně na čtyři uzly. Slunce putuje po obloze a já mám co dělat, abych neusnula. S trhnutím se proberu a zjistím, že jsem se vychýlila z kurzu. Plachty jsou prověšené a bezmocně pleskají. V zoufalství si naliju za výstřihů tílka vodu, jenže není dost studená, aby mě vzpružila. Cucnu si zteplalý koly v naději, že mě nakopne kofein. Naházím do playlistu ten nejtvrdší punkrock a zpívám z plna hrdla – cokoli, hlavně aby můj přehřátý organismus nekleknul.

Když se probudím příště, tyčí se nade mnou jako ocelová hradba nákladní kontejnerová loď. Minu ji asi jen o deset metrů, takže mě pěkně pohoupe. Je tak blízko, že vidím, jak na mě ze zádi civí člen posádky. Nevím, jestli mě viděl kapitán. Ani jestli zahoukal na výstrahu. Nic jsem neslyšela. Srdce mi buší jako blázen a celá rozklepaná vracím loď do původního kurzu.

Neměla by ses vydávat na moře v lodi, kterou ani neumíš pořádně řídit. Mámina slova mi znějí v hlavě, zmítám se mezi strachem a studem. Mohla jsem se zabít, nechat se rozdrtit nákladní lodí do Cartageny. Jestli nedokážu urazit těch padesát mil na Biminy,

jak potom zvládnou dlouhou plavbu z Turks a Caicos do Portorika? Máma má pravdu. Měla bych se vrátit domů.

Ale co tam?

Sekla jsem s prací. Byt, kde jsem bydlela s Benem, teď patří dvěma hrdličkám z New Jersey. Dokonce i ta nekonečná modř oceánu okolo je míň prázdná než představa života bez něj.

o o * o o

Ten večer, kdy jsme se potkali, seděl na konci baru, před sebou atlas námořních map a vedle opálené ruky láhev jamajského piva Red Stripe. Pochopitelně jsem hned nepoznala, že je to atlas námořních map. Věděla jsem akorát, že není normální udělat si kancelář v rádoby pirátském baru, kde servírky choděj oblečený jako štětky.

Když jsem přišla do práce, moje nejlepší kamarádka Carla zrovna krájela citrony. Denní směna měla vždycky za úkol natchystat všechno v baru pro tu noční – tuhle laskavost jsme jim my opláceli ráno. Ona to ale pokaždý nechávala na poslední chvíli.

„Co je to za architekta?“ Vzala jsem nůž a začala krájet citron na měsíčky, ačkoli to byla její práce. Obvyčně jsem roznášela s ostatními servírkami, ale tentokrát jsem zaskakovala na baru za Denise, co šla na mateřskou.

„To jsou mapy,“ ucedila Carla. „Plaví se kolem světa nebo tak něco. Nevím. Je pěkněj, ale přestala jsem ho poslouchat. Pro tebe by byl ovšem ideální.“

„Co? Proč?“

Šťouchla do mě ramenem. „Protože ty, Anno Becková, potřebuješ do svého života námořníka.“

„Panebože.“ Vyprskla jsem smíchy a ohlédla se přes rameno, abych se ujistila, že nás neslyší. Tak se soustředil na ty svoje mapy, že vůbec nevěděl o světě. „Jsi děsná.“

Carla se ke mně naklonila a políbila mě zlehka na tvář. „Ale i tak mě máš ráda, že?“

„A ještě radši bych tě měla, kdybys tady zůstala a dokrájela pomeranče.“

„Mám rande a páchnu, jak kdyby mi do ksichtu vystříklo pivo z pípy... protože mi fakt do ksichtu vystříklo pivo z pípy,“ dodala a nacpala dílky citronu do nerez vaničky. „Takže budu muset zneužít tvoji náklonnosti.“

„Mám počkat v práci až do rána?“ Carla byla moje spolu-
bydlící, plus ještě další dvě servírky od nás z baru. Do bytu jsme
chodily jenom přespávat, trochu jako letušky do zásuvných lůžek
v letadle. Myslím, že jsme se v něm vlastně ani nikdy všechny
nepotkaly.

„Já bych to pro tebe neudělala,“ zazubila se.

„Nezapomeň použít kondom!“ zavolala jsem za ní, ale Carlu
jen tak do rozpaků člověk nedostane.

„Plánuju jich použít hned několik!“ houkla na mě ze dveří
a poslala mi vzdušný polibek.

Když jsem dokrájela citrony, osušila jsem si ruce a vydala se
podél barového pultu zkontrolovat hosty. Představila jsem se.
Dolila pivo. A nakonec dorazila i k chlapíkovi s mapama. „Ještě
něco k pití?“

„To je dobrý, dík,“ zamumlal, plně soustředěný na atlas před
sebou. Pak ale zvedl hlavu a naše pohledy se setkaly. Měl tma-
vohnědý mírný oči, do kterých má člověk chuť se zavrtat jako do
postýlky. „Jo, hm, no jo. Asi si dám ještě jednoho Red Stripea.“

„Tak jo.“

„Prosím,“ dodal ještě, když už jsem byla otočená k ledničce, a to kouzelný slovíčko mě dostalo. To, že bych se do někoho mohla zamilovat na první pohled, zní naprosto směšně a nepravděpodobně, prostě absurdně. Jenže když jsem se k němu vrátila s další lahví piva, oblažil mě tím svým bezbranným úsměvem – aniž by jen tušil, že se mi z něj podlomily kolena. A já věděla, že se stane součástí mého života.

„Mimochodem, jsem Anna.“

„Ben.“ Natáhl se přes barpult, aby mi podal ruku. Carla měla pravdu. Byl fakt pěkněj, takovej ten pohodář, co celý dny pro-surfuje na vlnách. Rozhodně můj typ. Vlasy barvy karamelu mu sahaly skoro po ramena a vypadaly tak hebce, že jsem do nich chtěla zabořit prsty.

Místo toho jsem kývla směrem k mapě, kterou křižovaly čáry tužkou spojující Floridu s jedním ostrovem na Bahamách. „Na čem to pracuješ, Bene?“

„Zrovna jsem koupil starou plachtnici, Alberga,“ prohlásil a rozzářil se jako dítě u vánočního stromku. „Bude na ní ještě spousta práce, ale mám v plánu, že až ji opravím, popluju kolem – ehm, tamhle na baru tě asi někdo volá.“

„Jejda. Já tu vlastně pracuju, co? Neztrať nit. Hned jsem zpátky.“

Usmál se, ale ty jeho tmavý oči zůstaly vážný. „Nikam nejdu.“

A to byl celý Ben. Žádné úskoky, žádné hry. Jenom upřímnost a vlídnost. A od samého začátku mi nabízel celý svoje srdce.

Na Bimini doplují, když je obloha temná a zlatorůžový západ slunce dávno za obzorem. Nesnáším vplouvat do úplně neznámého

přístavu za tmy, ale co nadělám? Můžu si za to sama. Natočím loď po větru, vytáhnu trojúhelníkovou plachtu a skasám hlavní. Po třinácti hodinách na moři mě bolí celý tělo. Mám pocit, jako by se mi obličej napnul na rám a vysušil na slunci a větru. A jelikož jsem dvakrát za den čurala do odtokového kanálku, jsem zralá na to dát si horkou sprchu.

Když se přiblížím ke kanálu mezi Severním a Jižním ostrovem Bimini, rozsvítím Benovu baterku a hledám navigační bóje. Ve tmě není skoro nic vidět, z ostrovů moc světla nevychází. Plachetnice kýlem zadrhne o dno a moje srdce zadrhne spolu s ní.

„Ne!“ Roztočím kormidlo ve snaze strhnout loď tam, kde tuším střed kanálu, ale ani se nehne. „Přece tady teď neuvíznu!“

Zařadím zpátečku a chci z toho průseru vycouvat, ale nic se nestane. Vyjeknu – něco mezi pláčem a hysterickým smíchem. Jsem tak blízko pevnině, že bych mohla vyskočit z lodi a doběhnout na břeh.

„Do prdele.“

Zalovím v úložném prostoru na přídi a hledám telefon, abych si našla časy přílivu a odlivu, jenže tu není signál. Ale všechno špatné je k něčemu dobré – fakt nechci vědět, kolik mi přišlo esemesek a kolik mám zmeškaných hovorů. Hodím zbytečný telefon do skříňky a modlím se za příliv. Jinak mě čeká fakt nekonečná noc.

Jelikož momentálně nikam nepluju, slezu do kajuty a udělám si krutí sendvič – věc, která se v tu chvíli asi nejvíc blíží sváteční večeři na Díkůvzdání. Máma se nejspíš urazila, že nepřijdu, a já znovu myslím na to, jestli tuhle svou spontánní akci přece jen nevzdám. Až nebudu trčet na mělčině, mohla bych se vrátit na Floridu. Vyškemrat si zpátky svoji práci. Bydlet na lodi. Dělat, že je všechno v cajku, dokud by to v cajku nebylo. To by bylo

fajn, ne? Až na to, že Benovi by obyčejný „fajn“ nestačilo; on chtěl něco neobyčejného. Neměla bych chtít to samý?

Kdyby tady byl, vysmál by se mý bezradnosti a řekl by: „Když tě nikdo neviděl, stalo se to vůbec?“ Na vratipeň by zavěsil solární lodní lampu, otevřel pivo a pustil si svůj oblíbený výběr muziky na plachtění. Udělal by z té katastrofální chvíle večírek. Když dojím sendvič, napodobím tenhle postup, jako by to byl rituál, kterým můžu Bena přivolat zpátky.

Nefunguje to.

Bez Bena je toho na mě moc. Po pár písničkách hudbu vypnu a zaposlouchám se do tichýho a rytmickýho ševlení vln olizujících břeh. Jenže myslím na něj, a to mě neuklidní. Vstanu a přecházím v kokpitu ze strany na stranu. Rozhoupávám tím loď a doufám, že třeba písek na dně uvolní svoje sevření. Připadám si hloupě, ale loď se najednou pohne. Začne driftovat, poháněná kupředu proudem. Honem nahodím motor a stočím ji do hlubší části plavebního kanálu, kde se držím, dokud nedopluju do kotviště.

Stojím na přídi, připravená spustit kotvu. Kolem není moc lodí. To je úleva, protože nikdy nevím, kolik lana mám při kotvení odvinout, a stejně tak nepoznám, jestli je kotva dole skutečně dobře zaháknutá. Rozsvítím signální kotvicí světlo na hlavním stěžni a vytáhnu žlutou vlajku, aby bahamští celníci poznali, že jsem ještě neprošla odbavením.

Nakonec si zalezu do postele v příďovém výklenku – v šatech, co jsem měla celý den na sobě – a prosím Boha, Bena a Vesmír, ať kotva vydrží přes noc a já se ráno neprobudím rozmáznutá o náplavku.